

Allt som krävs är kärlek.

Smärtan.

Som tränger sig in i varje muskel, varje ven. Förlamar allt som kommer i dess väg.

Smärtan.

Som aldrig tar slut. Som aldrig slutar att ta för sig, av allt det som en gång varit mitt.

Min kropp. Mitt hjärta.

Men jag överlever. Det finns de som har det värre. De som svälter. De som dör i krig. De känner också smärta.

Smärta är inte när du klämmer fingret i badrumsdörren. Smärta är inte att skära sig själv med ett rakblad i duschen.

Smärta är inte att gråta. Det är så mycket mer.

Jag tänker mycket på dig. På ditt leende. Ditt skratt. Hur du drog dina fingrar genom håret när du var stressad. Hur du grät varje kväll under täcket. När du skrek. Du tog sönder saker. Hur du andades, som om någon höll om din hals med ett rep och drog till. Du bad till Gud när du trodde att jag sov. Du bad om att få leva. För att jag behövde dig.

Lögn.

Jag behövde dig aldrig. Jag behövde aldrig dina skratt, skrik och bedjande ord. Jag behövde inte höra dig gråta om kvällarna. Jag behövde inte känna smärtan som for igenom huvudet när du dunkade det mot sängkanten.

Men jag gjorde det ändå.

Vart var du, när jag började skolan?

När jag fick mina första betyg?

När jag började gymnasiet?

Vart var du, när jag tog studenten?

Eller när jag fick min första pojkvän?

Vart var du, när jag gifte mig, och när jag fick mitt första barn?

Men vad spelar det för roll? Jag bryr mig inte. Jag har aldrig brytt mig.

Lögn.

Kommer du ihåg, när jag var liten, och vi brukade gå runt i Vasaparken? Jag höll dig i handen, och du kramade försiktigt om den, som om du var rädd att den skulle gå sönder.

Sönder.

När jag var liten, brukade jag bygga en koja under köksbordet. Bland alla stolsben och brödsmlor, gömde jag mig. Duken nådde till bordets hälft, så jag lade mig på magen, och kikade ut.

Nathalie Ojanne

S2b

Blackebergs gymnasium HT-13

Du stod vid vasken. Höll en cigarett i den ena handen. Ett glas i den andra. Var det saft? Äppeljuice? Det luktade illa. Den stickande lukten som kom ifrån dig fick mig att hålla för min näsa och mun, och jag försökte att andas så lite som möjligt. Men röken spred sig snabbt i vår lilla lägenhet, och den kvävde mig. Jag ville inte andas. Jag ville inte ha röken i mina lungor. I skolan sa de att om det började brinna skulle man lägga sig på golvet, för röken steg uppåt.

De hade aldrig varit hemma hos mig. För om de hade, så hade de inte sagt att röken steg uppåt. För den fanns överallt. Det såg du till att den gjorde, eller hur?

Jag vet egentligen inte när det hände. När de ringde. När de kom. När de tog. Jag vet inte ens vart jag var. Sov jag? Var jag ute? Var jag i skolan? Det enda jag minns, är dig. Du låg i din säng, med huvudet neråt. Du andades krampaktigt, som om du höll på att kvävas. Dina händer var knutna runt täcket påslakan. Det där rödrutiga, som du hade hittat på en marknad på en av dina affärsresor när du var yngre. Dina fingrar var röda av ansträngningen och ditt hår var blött av svett. Det droppade ner längst din hals. Eller var det tårar?

Jag vågade inte röra dig. Vågade inte gå för nära. Vad skulle hända? Vad skulle du göra? Istället smög jag ut igen, in till köket. Jag kröp in under köksbordet, och bad till änglarna i himmelen om ett par vingar, som kunde föra mig upp till en plats, så mycket bättre än denna.

Ingen kan älska så som ett barn. Ingen kan förlåta så som ett barn. Allt som krävs är kärlek.

Jag förlät dig alltid. Jag lät dig slå mitt huvud mot sängkanten, och jag lät dig skrika tills mina öron pep. För jag älskade dig. Jag älskade dig, när du var glad. När du log. När du gav mig brända köttbullar med överkokt pasta.

Jag älskade dig, även fast du slet i mitt hår. Även fast du lät mig somna med en hungrig mage. Jag älskade dig, även fast jag visste att du hatade mig.

För visst gjorde du det? Du hatade mig. Men du lät mig aldrig veta varför. Jag önskar att jag fått veta varför. Nu är det för sent.

Jag kan inte annat än tacka dig, för allt du gjort. För att du lärt mig förstå, att världen inte består av det vi ser. Bakom varje utsmyckad dörr, finns det ett rum. Och alla rum, ser olika ut. Vissa rum har en kristallkrona, medan andra har en Da Vinci-målning. Ett annat rum har en bokhylla full av kunskap och lärdom. Men det finns de rum, som inte har någonting. Inte ens en säng. Jag hade ett fullt möblerat rum, men bokhylla, säng och kristallkrona. Men de var trasiga och låg huller om buller, som om någon gått bärsärkagång. Ett stökigt rum. Ett trasigt rum.

Tack för att du lärde mig att välja rätt sorts människor till min vänskapskrets och min familj. Du lärde mig att ösa kärlek över mina barn. Mitt enda krav var, att de inte skulle vara som du.

Nathalie Ojanne

S2b

Blackebergs gymnasium HT-13

Men framför allt lärde du mig att kämpa. Kämpa för att resa mig upp från min koja, och hämta hjälp. Hämta hjälp, som skulle föra dig bort ifrån mig, en näst sista gång. Jag låg i min säng med smutsiga lakan och sårade armar och knöt fingrarna medan jag bad till Gud att någon skulle komma till undsättning.

Nu när jag ser dig, en allra sista gång, så ser jag ditt gråbruna stripiga hår. Ditt ansikte har så många rynkor, så många gropar. Dina ögon är omringade av svagt blåa cirklar. Dina händer är svaga, bräckliga och så ljusa att jag ser de blålila venerna. För en sekund, får jag lust att smeka ditt ansikte med mina fingertoppar. Men jag vet att smekningen hade förvandlats till ett ilsket klösande.

Jag gråter inte. Jag känner inga tårar. Jag känner ingenting. Inuti mig, finns det bara en tomhet, som inte går att fylla. Den har aldrig gått att fylla. Jag önskar att jag kunde spola tillbaka tiden. Till den tiden, då vi gick i Vasaparken, och du höll in hand. Du kramade om den så försiktigt.

Smärta är inte att gråta. Smärta är så mycket mer.

Rosen jag håller i handen är vit som nyfallen snö i december. Dess taggar och blad är fortfarande kvar, jag har inte förmått mig att ta bort de. Jag lägger den i din öppna hand, och går. Mina steg ekar, som om vi vore en hel armé. Men det är vi inte. För det är bara jag, och jag ensam, som slår upp kyrkporten, och kliver ut i höstens ösregn. Jag går ensam nerför kullerstensbacken, och styr stegen mot staden.

Jag har börjat om på nytt nu. Jag lever med min familj på en gård på landet, och jag jobbar heltid som förskolelärare.

Varje kväll, när jag lägger mina barn i sängen, så kysser jag deras panna. Jag tar tag i deras händer, och håller de lätt. Så som du höll mina den där gången i Vasaparken.

Jag nämner aldrig ditt namn.

Men du ska veta, att jag såg hur du log den där dagen, då de förde bort dig. Kanske visste du, att den dagen, skulle förändra mitt liv för all framtid. Att jag inte längre behövde dras med dig. Att jag inte längre behövde gömma mig, bland alla stolsben och brödsmulor. Att jag inte behövde gå hungrig till skolan, eller gömma mina blåmärken. Eller visste du, att jag skulle torteras på BUP och av läkare och psykologer? Kanske var det därför du log.

Ärlig talat så bryr jag mig inte. Jag skiter i varför du log, och jag skiter i att du är död. Jag skiter fan i att du hatade mig.

Lögn.

Man kan låtsas att man skiter i sin morska. Men man bryr sig så in i helvetes jävla mycket.